

Marc BALCAEN

Vrijwilliger voor KERK & leven

„Waarom ik en geen andere medewerker?” Marc BALCAEN stond niet meteen te springen voor dit interview. Als gepensioneerd directeur van een bankkantoor in Evergem heeft hij sinds vorig jaar meer tijd om zich in te zetten voor de parochie. Niet meteen een werkgroep liturgie of catechese voor hem, maar vooral praktisch werk. De kerkfabriek, het parochiezaalcomité, Kerk & leven en de parochieploeg. „Hij woont in de kerk”, plaagt zijn vrouw.

‘We hebben nooit moeite om de parochiebladzijden te vullen’

Eveline COPPIN

Slechts één blad, vooral gevuld met vieringen, zelden een foto en doorgestuurd per fax. Zo was het twaalf jaar terug. De parochiebladzijden van Kerk & leven en de manier waarop ze worden opgesteld, ogen nu volstrekt anders. Marc BALCAEN (61), en alle Kerk & leven-redacteuren met hem, maakten de overgang naar vier bladzijden opgefleurd met digitale foto's en doorgestuurd via e-mail.

–Hoe kwam u erbij om mee te werken aan de plaatselijke bladzijden van Kerk & leven?

Toen de parochiepriester uit Evergem vertrok, verdween tegelijkertijd ook zijn Kerk & leven-medewerkster. Ik sprong in en de deken die hem opvolgde, vroeg of ik die taak niet blijvend op mij wou nemen. In 2004 richtten we een redactieploeg op. Om de twee maanden plannen we de komende acht nummers. Nu bestaat onze ploeg uit negen mensen. Daarin zit minstens iemand uit elk van de vijf parochies.

–Lukt het om de bladzijden te vullen?

Daarmee hebben we nooit moeite. We streven naar minstens één groot artikel met foto. De artikelen hebben altijd te maken met de parochie. Ankerpunten zijn de grote feestdagen, de sterke liturgische tijden, het vormsel, Broederlijk Delen en Welzijnszorg. Op onze redactievergadering verdelen we wie wat schrijft. Ik vind het jammer dat de jeugdbewegingen zo weinig meewerken. Anders zouden hun activiteiten meer aan bod komen. De band van de jeugdbewegingen met de parochie is niet hecht. Misschien moeten we nog maar eens het initiatief nemen om foto- en tekstmateriaal bij hen op te vragen?

–U bent ook verantwoordelijk voor de abonnementen in Evergem. Hoe pakt u dat aan?

We sturen een brief naar de abonnees waarin we hen uitnodigen opnieuw in te tekenen op Kerk & leven. Met zogeheten ijveraars, mensen die thuis langsaan, werken we niet meer. Wij vragen de wijkverantwoordelijken wel om mensen die zich niet herabonneren persoonlijk aan te spreken.

We doen ook jaarlijks mee aan de algemene uitreiking van Kerk & leven in oktober. Dat bracht 23 nieuwe abonnees op voor 2011. Daar zijn we trots op. De ouders van vormelingen proberen we ook warm te maken om zich te abonneren. Dat lukt bij sommigen voor een of twee jaar, maar na dien haken de meesten af.



Marc Balcaen: „Om de twee maanden plannen we met de redactieploeg de komende acht nummers.” © Kristof Ghyselinck

–Sinds januari maken niet langer twee, maar vijf parochies deel uit van de parochiebladzijden van Evergem. Welk effect had dat op het aantal abonnementen?

Samenvoegen is altijd een beetje verliezen. Zeker bij de parochies die zich hadden aangesloten, ligt het verliespercentage hoger. Dat herstelde zich inmiddels gedeeltelijk. Of de crisis in de Kerk een reden voor de daling kan zijn? Misschien. Hoewel, de gemiddelde lezer van Kerk & leven is ouder en die laat de crisis minder aan zijn hart komen dan jonge mensen.

„De algemene uitreiking van Kerk & Leven bracht ons 23 nieuwe abonnees op”

Op de parochie werd er trouwens verbaasd weinig gesproken over de crisis in de Kerk. Mij lag die echter wel zwaar op de maag. Vooral de overdreven aandacht in de media. Waar zijn de pedofielen nu, vraag ik me af, gezien het geringe aantal geestelijken?

–Anderhalf jaar geleden kreeg Kerk & leven een nieuw jasje. Vindt u de nieuwe opmaak beter?

Zeker. De algemene bladzijden gingen er op vooruit. Kerk & leven is een leesbaar, presentabel blad met mooie foto's en goed geschreven artikelen. Over onze parochiebladzijden zijn de leden van onze redactieploeg tevreden en ook van onze parochianen horen we geen klachten.

Het zou tof zijn mochten we ze zelf kunnen vormgeven. Soms stuur ik een mooie foto door en hoop ik dat de opmakers hem groot afdrukken, maar dat is niet altijd het geval. Dat is jammer, want met teksten en foto's verzamelen en corrigeren ben ik op zondagavond ruim twee uur bezig. En dat 48 weken per jaar. Toch een opgave. Inzenden op zondag, de late optie, is een voordeel, zodat je nog nieuws of activiteiten van die zondagvoormiddag kunt opnemen. Dat heeft evenwel tot gevolg dat je pas laat aan de slag kunt.

–Waarvoor kunnen ze op de parochie nog op u rekenen?

Ik ben voorzitter van de kerkfabriek. Zes keer jaarlijks vergaderen we met onze

ploeg, die bestaat uit vijf vrijwilligers en de deken. Aangezien de leden een taak opnemen die aansluit bij hun beroepsactiviteit, verloopt dat vlot. Gelukkig, want de Sint-Christoffelkerk in Evergem is een beschermd gebouw en de administratie is niet zo makkelijk. Daarnaast zit ik in de parochieploeg en het parochiezaalcomité. Ik heb de leiding over de uitbating van de zaal en doe er ook de boekhouding van.

–Vanwaar uw inzet?

De band met de parochie groeide vanuit de KSA. Sinds de vorige deken me vroeg om bij de parochieploeg te komen, ging de bal aan het rollen. Ik liet het nooit na naar de zondagsviering te gaan. Onze drie kinderen gingen mee tot ze achttien waren. Ze trouwden voor de kerk, maar zijn niet kerkelijk.

Dat vind ik jammer, maar ik begrijp het wel. Jonge mensen zijn druk bezig en de tijdgeest is nu eenmaal zo dat ze niet het gevoel hebben dat ze iets missen als ze niet naar de kerk gaan. Maar misschien komt dat later nog wel? Mensen zoeken naar zin. De vele boeken over spiritualiteit zijn daarvan het beste bewijs.